

Καὶ ἄνευ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ: Νὰ 'ποσπαστῶ καὶ ἔπειτα (νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν καὶ ἔπειτα). || Ἄσμ.

Ἔ το ποῦ 'ποσπαστήκασι καὶ πάσι νὰ μὲ θάψουν,
τὲς πέτρες τὲς ἀσύντυχες κάμε τες νὰ μὲ κλάψουν.

4) Τελειώνω Κύπρ.: 'Ποσπάζει τὴν δουλειάν του. 5)

Μεταθέτω προσωρινῶς ὑπάλληλον ἢ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ἀνήκει, εἰς ἄλλην λόγ. σύνθηθ.: Ἐνεργεῖ 'ἀποσπαστῇ 'ς τὴν ἀστυνομία - 'ς τὸ ὑπουργεῖο - σὲ ταμεῖο κττ. Ἀξιωματικὸς - τελωνοφύλακας - ὑπάλληλος ἀποσπασμένος. Ὁ δικαστὴς εἶναι ἀποσπασμένος σὲ προξενικὴ ὑπηρεσία. 6)

Ἐπὼ τελειῶς, θραύω ἐντελῶς σύνθηθ.: Ἦτανε ραγισμένο τὸ τζάμι, τ' ἀπόσπασες καὶ ἡούχασες. Πρόσεξε μὴν ἀποσπάσης τὸ ποδάρι τῆς καρέκλας. Ξανάπεσε καὶ ἀπόσπασε τὸ χέρι του. Ἐδωκε πῆρε, τ' ἀπόσπασε τὸ κλῆμα. Ἦταν σπασμένη λίγο ῥίζα τοῦ βασιλικοῦ κ' ἐπῆγε ὁ γιός σου καὶ τὴν ἀπόσπασε. Σπασμένο ἦτανε τὸ σταμνὶ κ' ἐπῆς καὶ τὸ 'πόσπασες σύνθηθ. Καὶ ἀμτβ. θραύομαι καθ' ὁλοκληρίαν πολλαχ.: Ἀπόσπασε ἡ λαύνα - ἡ στάμνα - ἡ συκεῖ - τὸ τζάμι - τὸ δέντρο πολλαχ.

7) Ἀμτβ. πάσχων ἐκ κήλης πρότερον πάσχω ἀκόμη περισσότερον Πελοπν. (Μάν.): Ὁ καημένος ἀπόσπασε τὸν τελευταῖο καιρό.

ἀπόστα ἦ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω ὑποχωρητικῶς.

Κάματος, κόπος: Ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ μ' ἔπιασε ἀπόστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόσταμα 2.

ἀπόστα ἐπίρρ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μύκ. Παξ. Τήν. Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *a posta*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐπιστολῇ τοῦ 1787. Ἰδ. ΔΚαμπούρογλ. Μνημ. Ἱστορ. Ἀθην. 2, 317.

Ἐπὶ τούτῳ, ἐλίτηδες ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔστειλ' ἀπόστα γιὰ νὰ μ' ἀββιζάρη Κέρκ. Ἦρθανε ἀπόστα νὰ τὸνε πάρουνε αὐτόθι. Ἦρθεν ἀπόστα νὰ τὸν πάρη Κύπρ. Ἀπόστα τὰ παράτ' ὅσα τὰ χωράφια Τήν. || Παροιμ.

Ἀπόστα σ' ἔκαμα κουμπάρο | γιὰ ν' ἀπλώνω μὲ τὸ θάρο Κεφαλλ.

Ἀπόστα εἶναι τὰ δόντια σου γιὰ νὰ βαστοῦν τὴ γλώσσα (ὁ νοῦς πρέπει νὰ κατευθύνῃ τοὺς λόγους) Κέρκ. Συνών. ἀποστάρικα, ἐπιταυτοῦ, ξαπόστα.

ἀπόσταγμα τό, ἀμάρτ. ἀπόσταμα Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπόσταγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόσταγμα.

1) Τὸ πρῶτον γλεῦχος τῶν σταφυλῶν τὸ ἐκρέον πρὸ τῆς ἐκθλίψεως Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.: Στάσου πρῶτα νὰ βγάλουμε τ' ἀπόσταμα κ' ἔπειτα πατοῦμε Ἰθάκ. Συνών. ἀπάτης (Π) 1, πρόρροος, πρόχυμα. 2) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀποστάλαγμα 1.

ἀποστάζω λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀποστάζω.

1) Μόλις στάζω, ρεῶ στάγδην λόγ. πολλαχ.: Ἦ σκεπὴ σὲ μιὰ γωνιά ἀποστάζει Λεξ. Δημητρ. 2) Παύω νὰ στάζω Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Θὰ περάσουνε μέρες ὥσπου ν' ἀποστάξουν οἱ χιονισμένες σκεπὲς Λεξ. Δημητρ. Ἐπόσταξε τὸ λάδι (ἔπασσε τοῦ ἐλαίου ἢ ἐκροῇ ἐκ τοῦ πιεστηρίου) Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

Πβ. ἀποσταλάζω.

ἀποσταῖλα ἦ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστα καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

Ἀπόσταμα 2, ὁ ἰδ.

ἀποστακατία ἦ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποστακατέ < ἀποστακοῦ, δι' ὁ ἰδ. *ἀποστατίζω.

Ἡ ἀπόστασις τῶν δύο ποδῶν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ἀνοίξουν: Νὰ ἀποστακατία τὰ κοττὲ τόπο (ἓνα ἀνοιγμα τῶν ποδιῶν τῆς κόττας τόπο).

ἀπόσταλα ἐπίρρ. Στερελλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στάλος.

Μετὰ τὸν στάλο, κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

ἀποστάλαγμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ἀποστάλαμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποστάλαγμα.

1) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. ἀπόσταγμα 2. 2) Τὸ ἐξ ἀποστάξεως ὑγρὸν, ἀπόσταγμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀποσταλάζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σαλαμ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπουσταλάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 'ποσταλάζω Σαλαμ. ἀποσταλάσσω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποσταλάζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω δι' ἀποστάξεως, διυλίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.: Ζουμὶ ἀποσταλαγμένο (περασμένο ἀπὸ τὸ τρυπητήρι) Ἀρκαδ. Συνών. λαγαρίζω, λαμπικκάρω. Πβ. σουρῶνω, στραγγίζω. 2) Κάμνω τι νὰ στραγγίσῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Θ' ἀπουσταλάξω τ' ἄσκι (κρεμῶν τὸν ἄσκον ἀνάποδα κάμνω ν' ἀποστραγγίσῃ) Αἰτωλ. Συνών. ἀποστραγγίζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποστάζω, στάζω Κάρπ. Σαλαμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ νερὸ - τὸ κανάτι 'ποσταλάξε Σαλαμ. Ἡ σκεπὴ ἀποσταλάζει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀποσταλάσ-σ' ἢ μούρη της σὰν Χιῶτικο μαστίχι, μάσ-σεται καὶ ἀπομάσ-σεται καὶ ροοκοκ-κινίτζει

(μούρη = μῦτι) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. Λουκιαν. Ἐρωτ. 45 «ἀποσταλάζοντες ἰδρωῖτες». 2) Παύω νὰ στάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Ἀπουσταλάξει τοῦ μέλι (ἔπασσε νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Αἰτωλ. 3) Μεταφ. καταντῶ, καταλήγω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νὰ ἰδοῦμι ποῦ θὰ ἀπουσταλάξῃ καὶ αὐτὸ τοῦ σπίτ', αὐτὸς οὐλα τὰ πούλ' σι. Τοῦ πῆρ' οὐ ἓνας, τοῦ πῆρ' οὐ ἄλλους, νὰ ἰδοῦμι ποῦ ἀπουσταλάξει τώρα. Συνών. ἀποκαταντῶ 1, καταντῶ, κατασταλάζω. Πβ. ἀποστάζω.

ἀποσταλγάρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλγάρω.

Ἀπροσώπ. παύει ἢ ροή: Ἐποστάλγαρεν πλγὰ τὸ αἷμα.

ἀποσταλίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλίζω.

Λύω ἐκ τῆς φάτνης ἢ τῶν δεσμῶν: Ἄσμ.

Ἀποσταλίζ' καὶ τ' ἄλογον καὶ φρυγαδᾶς τὴν κόρην.

ἀπόσταμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἰθάκ. Μακεδ. Πελοπν. (Γελίν. Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Αἰν. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 'πέσταμα Θράκ. (Γέν.) ἀπόστημα Δ. Κρήτ. 'πόστημα Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

1) Τὸ νὰ σταματᾷ τις, στάσις, σταμάτημα Κρήτ.: Δὲ μοῦ καλαρέσει τὸ 'πόστημα' ἀπὸ κανεὶ ἐκεινοσέ, ἅμα περνᾷ δροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Συνών. σταμάτημα. 2) Κόπωσης, κάματος ἐνθ' ἄν.: Ποτὲς δὲ μπορεῖ νὰ δόνε πιάση καὶ αὐτὸνε ἀπόσταμα Μάν. Τέτοια 'πεστάματα δὲν τ' ἀκούω γῶ Γέν. Ἐφρούκωσαν τὰ κάφυνρά μου ἀπὸ τ' ἀπόσταμα Γελίν. Ἀπ' τοῦ

